

Krásnohořák

Všechno nebo Nic

2020/2021

Všechno nebo Nic
2020/2021

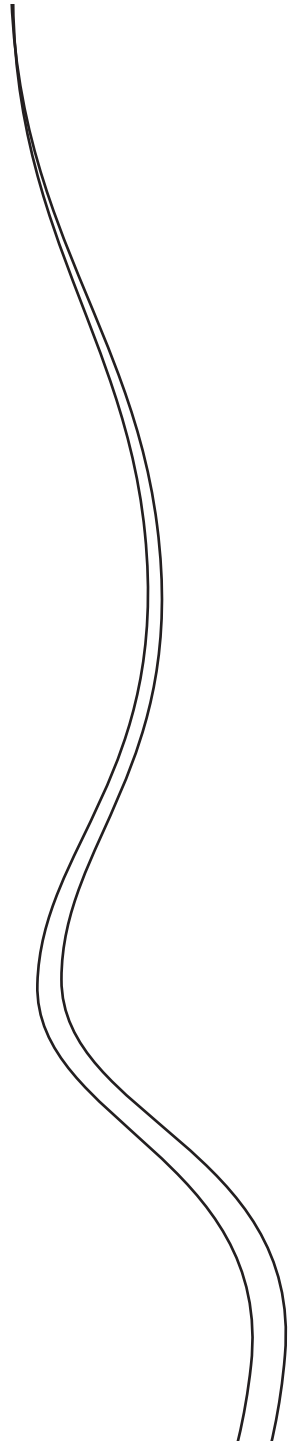

Obsah

- Ona 9
- Letní bouřka, V kuchyni 10
- Právníkovy nervy 11
- Č 1, Č 2 12
- Č 3, Č 4 13

- **Cáry tapiserie aneb dílo s cílem znehodnotit celou letošní úrodu
cukrové řepy**
 - Bez názvu, „Byla cítit jako oběť požáru v cukrovaru“
 - Stvořili jste levobočka?, Hlava z husy, škvarky, bonbóny a nonsens
 - Pareidolie
 - Bez názvu 3, vymyšleným jazykem

- Mezičasí 20
- Staré housle 21
- Mlha 22
- Vlastně 23
- Láska 24
- Objevení ohně 25
- Osvobozené sbohem 26
- Moments 27
- Starý zvyk 28
- ... 29
- 29. 11. 19 30
- Text – Emílie Bejčková 31
- Pozdravy od absolventů 32
- Vysokoškolákův lament 33

Pro všechny, kterým umění pomáhá uniknout i v složitých dobách.

Ona

Se zmatkem v mysli, v sobě ztracená.
Zklamání a výčitky, opět zrazená.
Bolest a slzy, navždy zlomená.
Za úsměvem prázdnota, bez života, znavená.
Posměch i útěcha, světem zkrocená.
S láskou a něhou... jednou znovuzrozená.

– *maggie*

Letní bouřka

Slyšíš listí ševelící ve větvích?
To letní vítr zpívá píseň svou.
Už je cítit ve vzduchu přicházející déšť.
U potůčku vše ztichne,
jen tichý proud si teče.
Už začíná pršet.
Nastal čas elfů a víl.
Nemusíš se schovat.
Jen se tiše dívej,
Jak po špičkách tančí na hladině.

– Hedvika Starobová

V kuchyni

Vidlička, nůž, lžíce, lžička,
trouba, mixér, mrazák, myčka,
sklenka, talíř, šálek, konvička
hrnec, mísa, pánev, poklička.

– Leopold von Rosenberg

Právníkovy nervy

Všechno se teď změní,
buď upadnu v zapomnění,
či, bude-li klient v právu,
získám velkou slávu.

Obhajoby pronáším řeč,
trnu, zda nedostanu křeč.
V nervech cítím pnutí,
chystají se na rupnutí.

Obžaloba úsměv na tváři,
však klient jejich příliš nezárí.
Teče mu do bot,
ano, už to cítí.
Ztráta volných sobot a lučního kvítí
ho tíží.

Sláva! Je konec už,
jsem úspěšný muž.

– Anonym

Č 1

Viděla jsem, jak plakaly stromy
a větvemi se tiše objímaly,
neodloučily se, ne jako my,
co mizíme navzájem si v dáli.

Zhasínala jsem poslední lampiony
a krmila kočky, co toulají se ulicemi,
osamělá, opuštěná, tak jak ony,
že ani věřit nechce se mi.

Č 2

V tichu poslední tramvaje
pozoruju nebe tvář
v ní odpovědi, hledám je
a starý otevírám snář,

však otázky na rtech zamrzají.

Co bude dál, kdo jsme,
kým se máme stát?
Hledím do písmen,
ale začínám se bát,

že lež je, že hvězdy pravdu znají.

Č 3

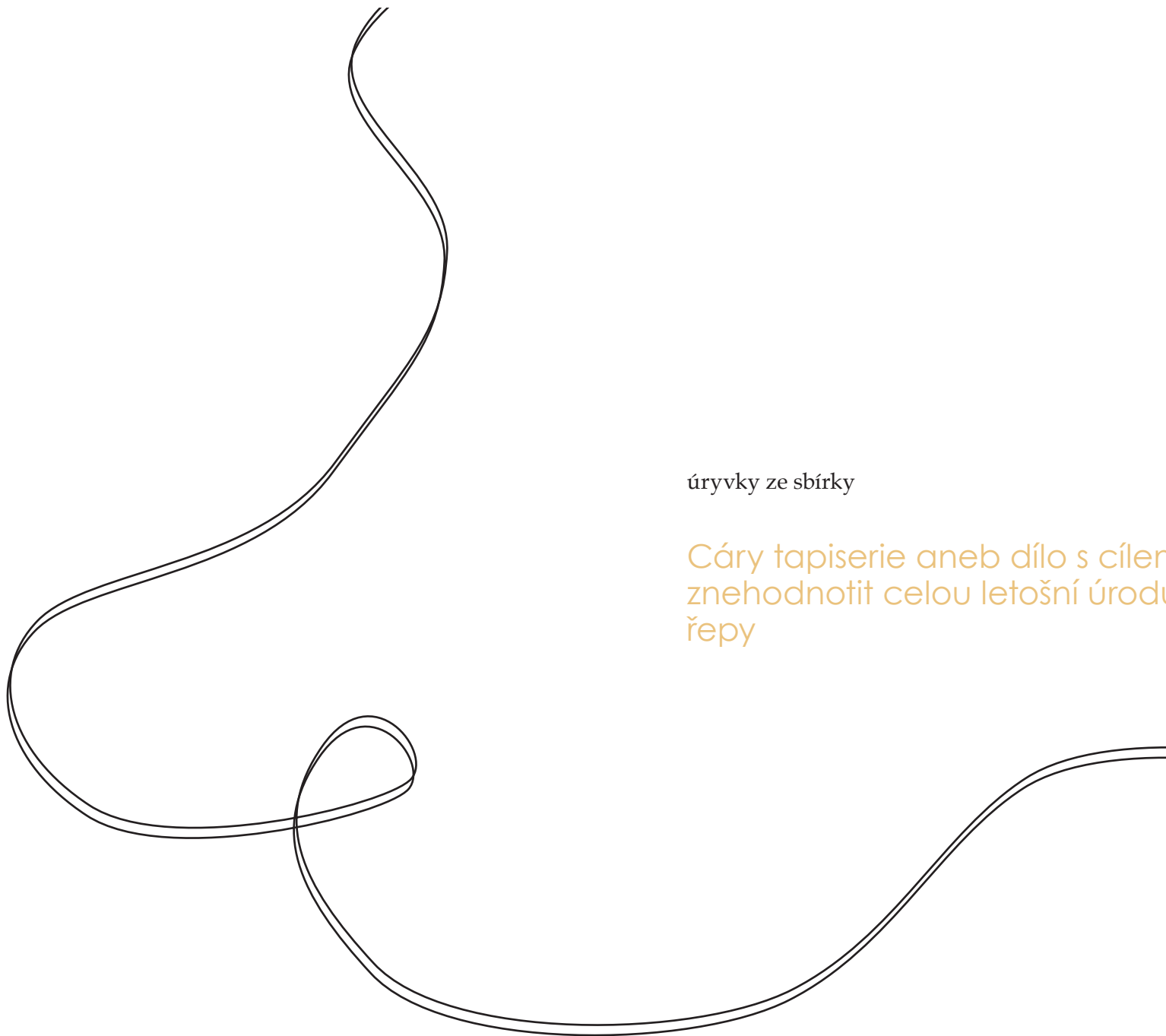
„Kdo jsi, když ne stín?
Kdo jsi, když ne nekonečno?
Kdo jsi, věčná slečno?“
řekl mi stařík v páchnoucím kabátu,
zašuměl,
zmizel,
a já tu
s kelímkem zoufalé hořkosti
sedím a snažím se oprostit
od všeho, co jeho slova
způsobila.
„Kdo jsi, když ne stín, moje milá?“

Č 4

V nekonečnu věčnosti
střetávat se navždy
páchat nekalé radosti,
neřesti a vraždy.
Řekla jsem vraždy?
Ach, na to zapomeň,
Vždyť obrat každý,
uvádět na roveň,

básníku vlastně ani nepřísluší.
(Tak co, jdem někoho střelit kuší?!)

– *Chcíplá kočka*

úryvky ze sbírky

Cáry tapiserie aneb dílo s cílem
znehodnotit celou letošní úrodu cukrové
řepy

Bez názvu

Kdo netančí s námi, tančí proti nám.
Na dřevěném jevišti divoce klapou podpatečky.
Z prázdného jeviště se ozývá hysterický křik.
Divoký rej šklebících se masek je osvětlován pouze svíčkami
a lehce hořící oponou.
Cvak cvak cvak cvak cvak
Pozřít slepici i s peřím, zobákem i pařáty.
Cvak cvak
Povězte mi, jaké je to tančit celý den?
Co je to den? My venku nikdy nebyly.

„Byla cítit jako oběť požáru v cukrovaru“

*mloka v brandy pečlivě vylouhujete, načež sezvete pár starých
přátel, uspořádáte nevinnou seanci a ráno zakopáte mrtvoly*

Stvořili jste levobočka?

Jak si dítě moci ponechat a nerozvrátit rodinu v deseti krocích?
Postupujte dle návodu:

1. Dejte dítěti jméno
2. Zajistěte, aby si ho pamatovalo
3. Vložte dítě do nůše a odneste ho v ní za obec
4. Vyndejte dítě z nůše a dejte ho do košíku
5. Pošlete dítě v košíku po vodě pryč
6. Vydejte se podél vodního toku směrem po proudu a cestou si oholte knír, aby vás dítě nepoznalo
7. Domluvte si s vaší ženou příjemné odpoledne na pěkném místě u vody tímto směrem a krmte tam kachny se zbytkem rodiny
8. Vyhlížejte zásilku
9. Až bude dítě v košíku nadohled, všimněte si jej jako první a plujte mu naproti
10. Zachraňte dítě před očima rodiny a neprozradte, že je vaše

Hlava z husy, škvarky, bonbóny a nonsens

Za kredencí jsem našel ztracené národy a jazyky.
Krotitel plazů
Mami rozsviř, sestra mluví pozpátku.
Svaly na krku se jí napínají,
mele kosti na prach
nebo louská vlašáky?
Skořápka praská.
Hrnek je prázdný.
Mysl vytekla.

Pareidolie

Šklebím se na tě
z petržele,
z její natě.
Tvář se vrásní v kořeni.

Vlezu uchem.
Vyjdu čelem.
Nozdry jsou mi předsíní.

Skrz tvou hlavu
hlodám bděle.
Kušuj zmetku!
K tomu my jsme stvořeni.

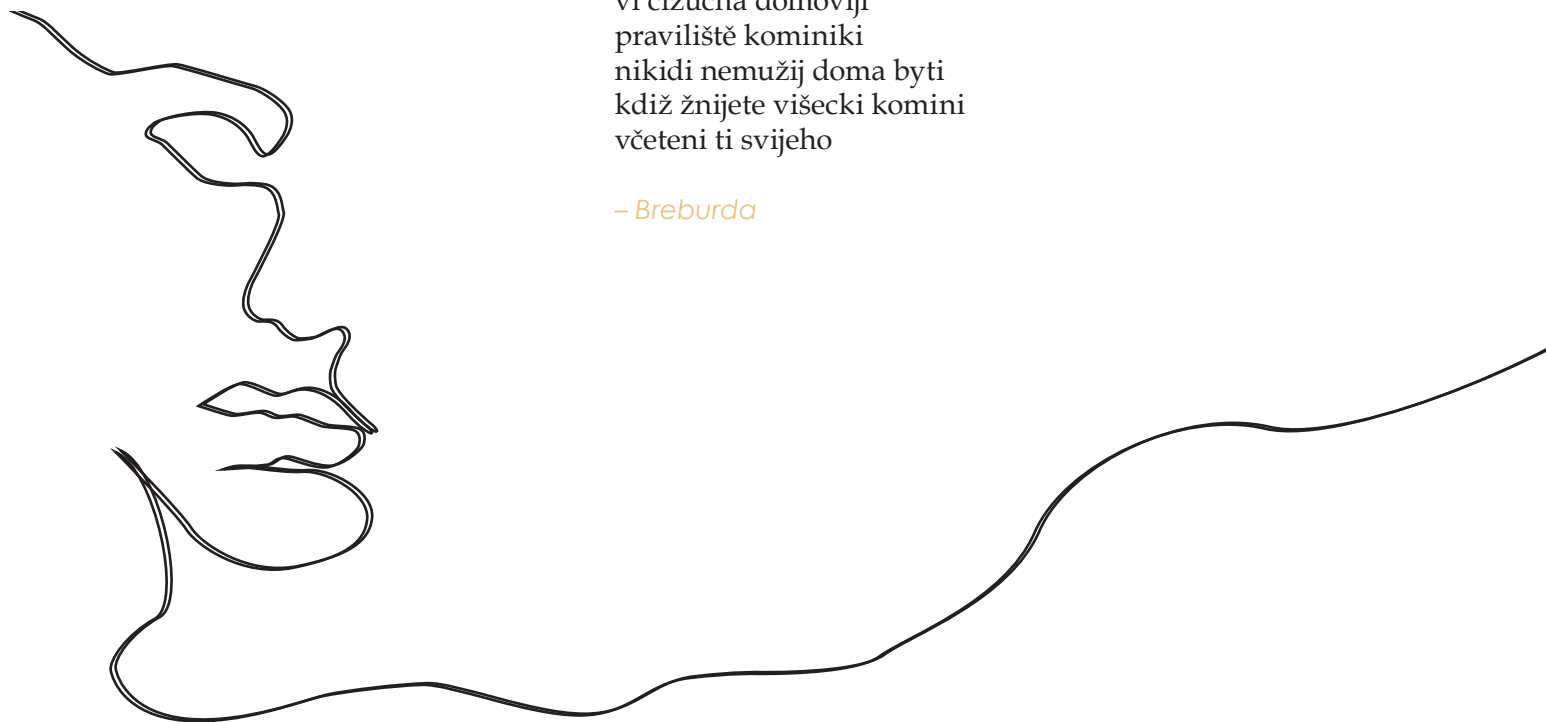
Už zas zhasli.
Ve tvé mysli
vedu život pasivní.

Bez názvu 3, vymyšleným jazykem

Ce pavuchackem
Podjevoli cme si ruki
Uzvoreli miru
Parvil ce drapku uzs nezacekne

Nikidi nebudiše doma
vi cižucha domoviji
praviliště kominiki
nikidi nemužij doma byti
kdiž žnijete višecki komini
včeteni ti svijeho

– Breburda

Mezičasí

Pamatuješ, kdy se červenaly jeřabiny ve stromoví?
Kdy nám, bláhovým, patřil svět?
Zahaleny mlhou jsou teď naše dny
a slunce se rozestírá krajinou jako med.
Není to doba smutku.
Jen mezičasí.
Zima přebírá vládu od Podzimu
a její síla roste do krásy.
Pamatuješ, jak loni padal první sníh?
Neboj, ty dny přijdou,
jen svět teď ztichl.
Aby nabral sílu na dobu lásky, milosti
a krásy.

– Hedvika Starobová

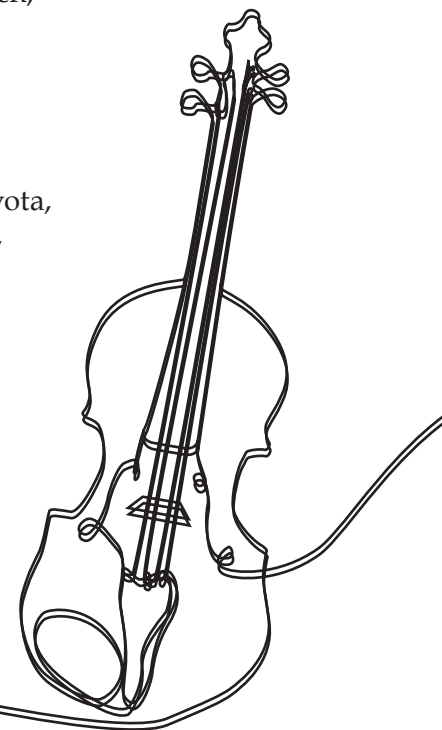
Staré housle

Jak poslední živý svého druhu,
zadumaně sedí ve tmě samoty,
jen lehce znící v světle pruhu,
co barví jejich líce
a mírní sílu temnoty.

Vzpomínky na doby, kdy zpívaly jasně,
kdy každý nastavoval jejich hlasu sluch,
vzpomínky, jak každý tiše žasne,
jak pod prsty mistra
zní každý dotek, každý vzruch.

Jak jemný dotek rozezněl je snadno
radostí, štěstím, čistým potěšením života,
teď ladem leží a struny jejich vadnou,
bez doteku,
jen vítr v nich hluše klokotá.

– Chcíplá kočka

Mlha

Přes bílou mlhu nevidím dál.
Co bude za chvíli?
Příkop, kámen, bludný kořen?
Nad hlavou mi létá havran.
Možná vrána, krkavec.
Postavil si hnízdo v trní.
Chtěl domov, má klec.

– Hedvika Starobová

Vlastně

Proč? Proč, bychom měli být?
Na Zemi, jíst, spát, zkrátka žít?
Proč člověk stvořen byl?
Bohem? Či za pomoci přírodních sil?

Jaký úděl člověk má zde?
Odpovědi, jasnost, máme hledat kde?
U Boha, či v myslích svých?
V magii? Realitě? U duší dobrých i zlých?

Máme jako lidé, odpovědi chtít,
Anebo nevědomí umožňuje, realitu snít?
Tak jak žijeme, dobře trávíme náš čas?
Ano? Či ne! Ať u posledního soudu, Boží hlas,
Neřekne: „Duše! Zří! Promrhalas čas-zas!“

Znovu ptám se. Kde odpovědi hledat!
V Tobě Bože? V sobě? V nás?
Odpověz! Ať nemusíme naší silou mrhat!
A když odpověď svou dáš,
V kom, čem, snad kde – na zřetel ji dáš nám znát?
Tak kde! Snad odpovíš vůbec? Ano? Ne?

Počkat! Bože! Vlastně vůbec existuješ?
Mám odpovědi znát, či je odpověď vlastně?
Vlastně. Vlastně. Vlast je, vlastně...

– Leopold von Rosenberg

Láska

Občas se ptám temných stínů,
v měkkém světle pouličních lamp:
Kde jsi, lásko? Ozvi se pro mě!
Nezvládnou vstát,
zhynu,
bez tvého světla v mé tmě.

Občas se ptám temných stínů,
v měkkém světle pouličních lamp:
Co je to láska?
Bolest, vášeň, cit?
Julie chce Romea,
já tebe,
ty mě snad,
ale nejde jen o pocit?

– Hedvika Starobová

Objevení ohně

Byl nebyl v pravěku jeden člověk, který žil se svým kmenem
v jeskyni. Jednoho dne se vracel z výpravy, když začalo hřmít
a blýskat se.

Viděl, jak blesk zasáhl jeden ze stromů. Po chvíli tam zůstala
jen hořící větev. Když to viděl, měl na výběr – buď uteče, nebo bude
riskovat a pokusí se větev donést do jeskyně.

Už odmalička byl odvážný, tak se rozhodl, že to zkusí.

Blýskalo se všude kolem něj, ale dostal se k větvi a utíkal
domů.

Lidé zjistili, že oheň hřeje, ale i pálí a řekli si, že se jeho
poznáváním budou víc zabývat.

Tak lidé dostali oheň. Kdyby tehdy člověk neriskoval všechno,
nemělo by lidstvo nic.

– Lodičkář Papírový

Osvobozené sbohem

V lásce a přátelství skrytý klíč,
jak rozeznat pravdu, když ty jsi pryč...

Nekonečné zmatení ničilo mě docela,
však ta ledová stěna mezi námi dočista se skácela.

Věděl jsi, či nikoli, o přání mého srdce?
Tušil jsi, jak přálo si vidět nás dva ruku v ruce?

Dokud však nepadlo do prachu, do ohně a k ledu.
Tam ostny nezájmu ničily ho vytrvale a bez ohledu.

Na laskavých vavřínech kolébal jsi mou víru
a pavučinou lží a zmatku zakryl jsi v nitru mém zející díru.

Ale žádná pohádka netrvá navždy. A ani plané sliby nejsou věčné.
I srdce mé konečně prohlédlo to, co není a nebylo skutečné.

Tak dávám ti sbohem s podtónem díky,
lhostejností propustil jsi mé srdce a já vyňala z něj tvoji dýku.

– Anonym

Moments

Moments when the quiet heals your soul.

When the music escapes your heart,
when there are no broken pieces, when everything's whole.

Moments, when every flower looks like art.
When every songbird sings your words
and when your face lights up with a smile.

Moments, when you're no longer cut by shards.
And when your mind's at peace – even just for a while.

– *maggie*

Starý zvyk

Je to skoro rok, co jsme se viděli naposled.
Jsi překvapená, když si mě všimneš. Nemůžu se ti divit.
Pozdravíme se, a dokonce mě obejměš, jenom na chvílku. Hezky voníš.

„Jak to jde?“ ptáš se. Když na mě mluvíš, musíš se koukat trochu nahoru a já se v duchu usměju.

Jak to vlastně jde? Ne špatně. Ne dobře.

Můžu ti říct hezký novinky. Protože objektivně se mi teď docela daří. Jenom škoda toho *smutnýho* pocitu mezi žebry – vím, že by sis myslela, že to mám moc za lehko. Že nikdy pro nic *nepracuju*. *Vždycky* jsi byla pečlivější než já – a sotva to stačilo, abychom byli stejně.

Proč jsme byli tak soutěživí?

Nechci tvrdit, že bys mi to nepřála. Ale musela by ses snažit a já dneska o tu hořkost nemám zájem. Dneska, ani nikdy potom.

Můžu si postěžovat. Taky toho není málo a já mám chuť tě v tom utopit – asi starý zvyk. Ale nechci na tebe házet cizí problémy, který se tě *netýkaj*. Na to jsme nakonec *dojeli*, že jo. Není to tak dramatický – vždyť to zvládám, o nic nejde.

A tak se *usměju*, ale upřímnost v tom není. „Ale, jde to. Co ty?“

Řekneš něco povrchního a já vím, že je to tak lepší. Poslouchám a občas odpovídám, a když jedu domů, jsem ráda.

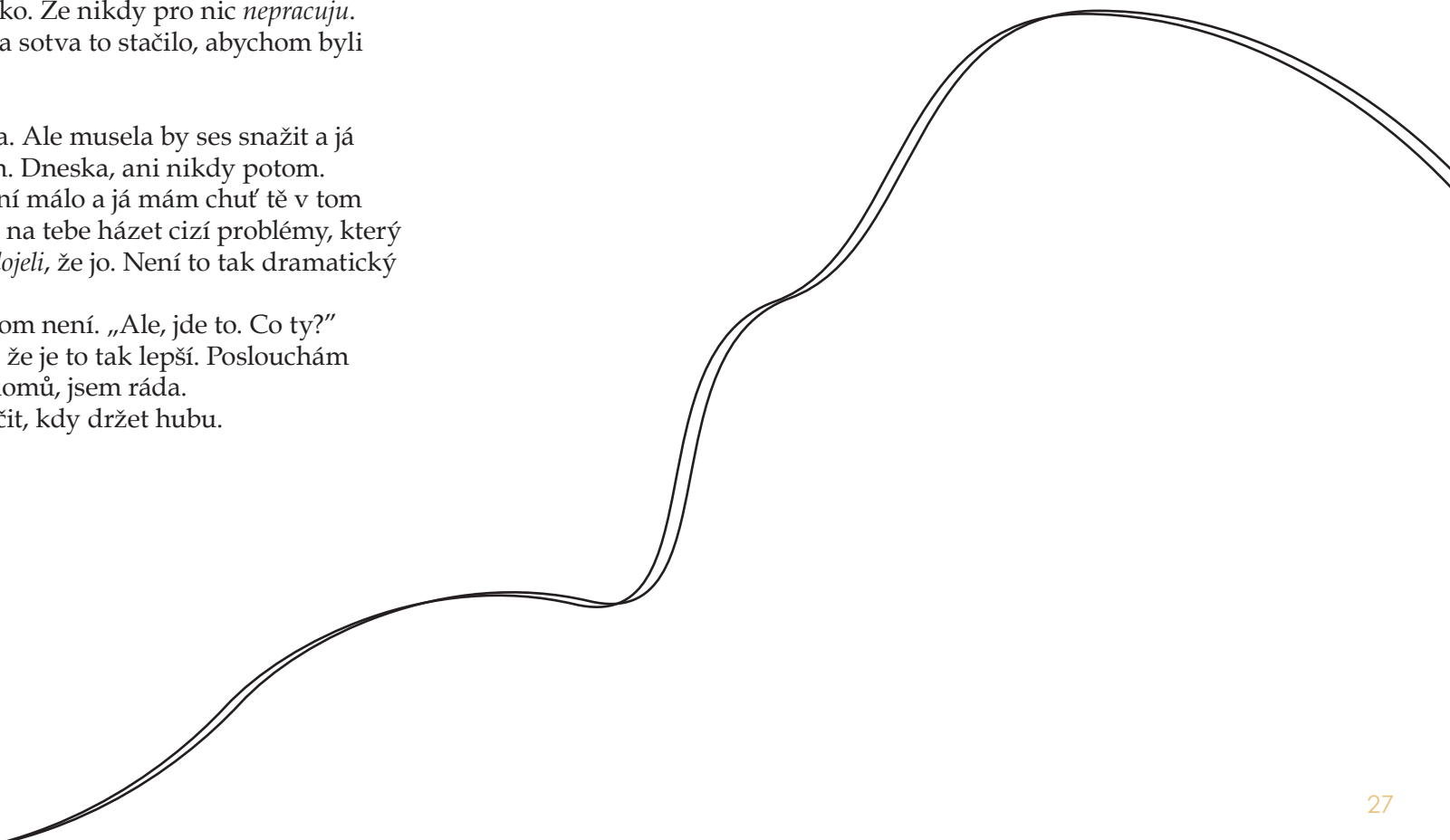
Myslím, že se konečně začínám učit, kdy držet hubu.

– Anonym

...

„Your voice is a power that no one can tame.“
But what if they can,
what if we aren't all the same.

– *maggie*

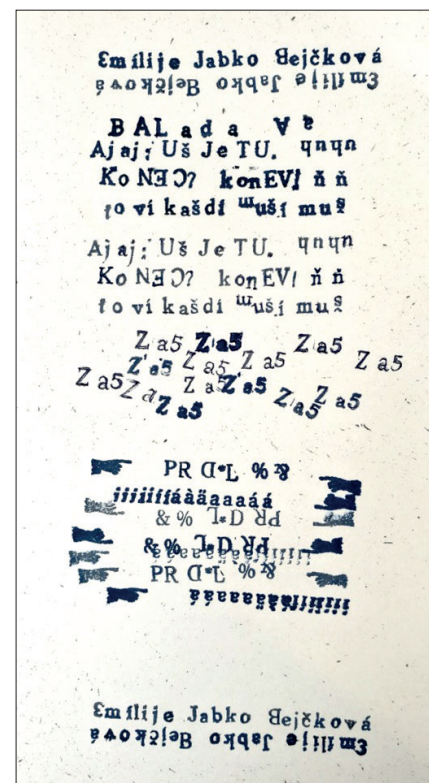
29. 11. 19

Cvaknutí zámku
Ticho křičí
Slova na jazyku
Skleněný oči

Hrudí mi otřásaj tvoje promlčený sliby
Naše společný sny padaj na dlaždičky
Vykřičím si hlasivky pro tvoje chyby
Pomatený představy zhasneš jak svíčky

Sůl na tvářích
Rozmazaný linky
Roztřeseněj dech
A studený vzpomínky

– Anonym

– Emílie Bejčková

Pozdravy od absolventů

Drahý GEKOMe,
už to je rok, co jsem opustila tvé chodby. Nikdy bych nevěřila, že mi budeš tak chybět, ale teď vzpomínám s nostalgií i na hodiny, co bývaly peklo. Je ale třeba dodat, že na vysoké po mně chtějí o 100% méně matiky, fyziky a chemie, takže si člověk nemůže tolik stěžovat. Doufám, že škola ještě stojí a v bufetu stále prodávají párky v rohlíku. Měj se hezky, GEKOMe, a buď hodný na studenty.
Pac a pusu

*P.S. Věta „To vám na vysoké neprojde“ je lež.
– Anežka*

Při svém zahraničním výjezdu jsem, ač nerada, vzpomínala na hodiny literatury. Pozůstatky znalostí (překvapivě rozsáhlejší, než bych čekala) mě nakonec zachránily a nebyla jsem vyhozena ze zkoušky.

Člověk špatné věci vždycky vytlačí z paměti a zbydou jen ty pěkné. A těch pěkných bylo za 8 let mnoho. Některé křivdy nelze jen tak zapomenout, ale i přesto se vždycky u piva vzpomíná na to dobré a vypráví se historky z výletů a z hodin. A při pohledu na dnešní studenty s nostalgií prohlašujeme: „Já ve vašem věku..“

– Klára Kloučková

Vysokoškolákův lament

V depresích ze zkoušek
Na GEKOM vzpomíná
Co kdyby strčila
Hlavu do komína

Aspoň by se daně
Nemusela učit
A další semestr
S nima se mučit.

– Anna Hrdá

Krásnohořák
Všechno nebo Nic
2020/2021

Šéfredaktorka: Markéta Trefná
s pomocí Anežky Nádvorníkové
Obálka: Bety Káninská
Grafik: T. S.